उत्थापयिष्ये यद्येनं ध्रुवं कोपं करिष्यति ।
धर्मलोपो भवेदस्य संध्यातिक्रमणे ध्रुवम् ॥ ७२ ॥
इति निश्चित्य मनसा जरत्कारुर्भुजंगमा ।
उवाचेदं वचः श्लक्ष्णं ततो मधुरभाषिणी ॥ ७३ ॥
5 उत्तिष्ठ त्वं महाभाग सूर्योऽस्तमुपतिष्ठति ।
संध्यामुपास्स्व भगवन्नपः स्पृष्ट्वा यतव्रत ॥ ७४ ॥
प्राङुष्कृताग्निहोत्रोऽयं मुहूर्तो रम्यदारुणः ।
संध्या प्रवर्तते चेयं पश्चिमस्यां दिशि प्रभो ॥ ७५ ॥
एवमुक्तः स भगवाञ्जरत्कारुर्महातपाः ।
10 तां भार्यां स्फुरमाणोष्ठ इदं वचनमब्रवीत् ॥ ७६ ॥
अवमानः प्रयुक्तोऽयं त्वया मम भुजंगमे ।
समीपे ते न वत्स्यामि गमिष्यामि यथागतम् ॥ ७७ ॥
शक्तिरस्ति न वामोरु मयि सुप्ते विभावसोः ।
अस्तं गन्तुं यथाकालमिति मे हृदि वर्तते ॥ ७८ ॥
15 न चाप्यवमतस्येह वस्तुं रोचेत कस्य चित् ।
किं पुनर्धर्मशीलस्य मम वा मद्विधस्य वा ॥ ७९ ॥
एवमुक्ता जरत्कारुर्भर्त्रा हृदयकम्पनम् ।
अब्रवीद्भगिनी तत्र वासुकेः संनिवेशने ॥ ८० ॥
नावमानात्कृतवती तवाहं प्रतिबोधनम् ।
20 धर्मलोपो न ते विप्र स्यादित्येतत्कृतं मया ॥ ८१ ॥
उवाच भार्यामित्युक्तो जरत्कारुर्महातपाः ।
ऋषिः कोपसमाविष्टस्त्यक्तुकामो भुजंगमाम् ॥ ८२ ॥
न मे वागनृतं प्राह गमिष्येऽहं भुजंगमे ।
समयो ह्येष मे पूर्वं त्वया सह मिथः कृतः ॥ ८३ ॥
25 सुखमस्म्युषितो भद्रे ब्रूयास्त्वं भ्रातरं शुभे ।
इतो मयि गते भीरु गतः स भगवानिति ॥ ८४ ॥
त्वं चापि मयि निष्क्रान्ते न शोकं कर्तुमर्हसि ।
इत्युक्ता सानवद्याङ्गी प्रत्युवाच वचस्तदा ॥ ८५ ॥
जरत्कारुं जरत्कारुश्चिन्ताशोकपरायणा ।
30 बाष्पगद्गदया वाचा मुखेन परिशुष्यता ॥ ८६ ॥
कृताञ्जलिर्वररोहा पर्यश्रुनयना ततः ।
धैर्यमालम्ब्य वामोरूर्हृदयेन प्रवेपता ॥ ८७ ॥